

czwartek, 02.03.2023

INSTRUKCJA KEP W SPRAWIE FORMACJI I SPOSOBU WYKONYWANIA POSŁUGI [2018.02.01]

INSTRUKCJA KEP W SPRAWIE FORMACJI I SPOSOBU WYKONYWANIA POSŁUGI

Wprowadzenie posługi Nadzwyczajnych szafarzy Komunii św.

Instrukcja Immensae caritatis (29.01.1973) uzasadnia „prawdziwą koniecznością i dobrem duchowym wiernych”. Uwzględniając życzenia wielu biskupów i kapłanów Konferencja Episkopatu Polski w dniu 2 maja 1990 roku „określiła warunki, według których biskupi diecezjalni w Polsce mogą zastosować kan. 910 i 230 KPK, czyli powołać nadzwyczajnych szafarzy Komunii Świętej”. Komisja Episkopatu do spraw Liturgii i Duszpasterstwa Liturgicznego pragnie zaproponować bardziej szczegółowy program formacyjny.

Opracowanie niniejsze pomoże przede wszystkim diecezjalnym komisjom liturgicznym, które w oparciu o statut i ustalenia własnego biskupa diecezjalnego ponoszą znaczną odpowiedzialność za właściwy rozwój życia liturgicznego w diecezji, w tym także za odpowiednią formację osób pełniących różne posługi liturgiczne.

I. FORMACJA NADZWYCZAJNYCH SZAFARZY KOMUNII ŚWIĘTEJ

Zgodnie z zaleceniem soborowej Konstytucji o liturgii wszystkie osoby pełniące funkcje liturgiczne „należy starannie wychowywać w duchu liturgii oraz przygotowywać do odpowiedniego i zgodnego z przepisami wykonywania przypadających każdemu czynności” (KL nr 29). Zależnie od miejscowych warunków program formacyjny nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. może być w różny sposób realizowany w poszczególnych diecezjach. Różnorodność form kształcenia powinna jednak uwzględniać niżej podana problematykę, obejmująca najpierw kurs przygotowawczy, a następnie systematyczne doszkąlanie.

Kurs przygotowawczy

Czas trwania kursu i inne szczegóły organizacyjne określa każda diecezja w zależności od miejscowych warunków. Kurs przygotowawczy winien jednak uwzględniać niżej podany program szkoleniowy, obejmujący wykłady i ćwiczenia praktyczne.

Nadzwyczajny szafarz Komunii św. powinien znać podstawowe prawdy katechizmowe oraz najważniejsze zagadnienia teologiczno-liturgiczne. Prawdy te należy podać z uwzględnieniem kontekstu egzystencjalnego, ich związku z życiem codziennym i wpływem na rozwój duchowości chrześcijańskiej. Podczas kursu przygotowawczego należy omówić następujące zagadnienia:

Poprawna wizja liturgii; znaczenie liturgii w życiu Kościoła, miejscowej wspólnoty parafialnej i w życiu osobistym. Obecność Chrystusa w liturgii; różne sposoby tej obecności: w zgromadzeniu liturgicznym, w słowie Bożym, w Eucharystii i innych znakach sakramentalnych, w osobie odprawiającego kapłana. Teologia zgromadzenia liturgicznego i podział funkcji; udział świeckich w liturgii. Posługa Nadzwyczajnych szafarzy Komunii św.: znaczenie, przygotowanie, upoważnienie biskupa, prawa i obowiązki. Chrześcijański wymiar niedzielного świętowania, uzasadnienie niedzielного uczestnictwa we Mszy św.: współczesne możliwości i zagrożenia. Podstawowe zagadnienia z teologii Eucharystii: Pamiątka, Ofiara, Uczta: czynne, świadome i owocne uczestnictwo; struktura Mszy św. i ważniejsze elementy (śpiewy, czytania, modlitwy, obrzędy). Warunki owocnego przyjmowania i godnego udzielania Komunii św. Pobożność eucharystyczna i kult Chrystusa Pana w Najświętszym Sakramencie poza Mszą św. Czynności nadzwyczajnych szafarzy podczas Mszy św. i zanoszenie Komunii św. chorym; duszpasterstwo chorych w parafii i w szpitalach. Świadomość chrzcielna i znaczenie pokuty w życiu chrześcijanina. Świeccy w życiu Kościoła. Znaczenie modlitwy i różne jej formy; elementy Liturgii Godzin.

Każdemu spotkaniu formacyjnemu winny towarzyszyć ćwiczenia praktyczne. Wskazane byłoby, aby każdy dzień szkolenia rozpoczynał się lub kończył Mszą św., z możliwie pełnym udziałem służby liturgicznej, w tym również pomocników udzielania Komunii św. Ponadto do programu dnia byłoby dobrze włączyć wspólnie odmówioną część Liturgii Godzin.

Dalsza formacja

Kurs przygotowawczy zasadniczo będzie miał charakter wprowadzający. Dopiero dalsza systematyczna formacja pozwoli nadzwyczajnym szafarzom Komunii św. lepiej zrozumieć znaczenie ich posługi, jej wpływ na głębie wiary i jakość życia z wiary, a także zdynamizuje ich działalność apostolską w parafii. Stała formacja pomocników Komunii św. winna odbywać się zarówno na poziomie parafialnym, jak i ponadparafialnym lub ogólnodiecezjalnym.

Proboszcz parafii odpowiedzialny jest za właściwy rozwój i formację służby liturgicznej swojej parafii. Również nadzwyczajni szafarze Komunii św. powinni mieć swoje regularne spotkania modlitewno-formacyjne miesięczne lub kwartalne, z jednej lub kilku parafii.

Innym sposobem dalszej formacji mogą być organizowane przez diecezjalną komisję liturgiczną, Instytuty Pastoralne lub referaty kurialne, okresowe dni skupienia lub trzydniowe rekolekcje, przeprowadzone przed upoważnieniem lub przed każdorazowym jego przedłużeniem.

Program stałej formacji powinien obejmować problematykę teologiczno-pastoralną. Pożyteczna będzie wymiana doświadczeń, zwłaszcza co do Komunii św. chorych i związanych z nią odwiedzin domowych. Wskazywać należy również na inne możliwości pracy apostolskiej w parafii, m.in. praca w grupach młodzieżowych, pomoc w duszpasterstwie stanowym i młodzieżowym, pomoc w katechezie i przygotowaniu sakramentalnym przed I Komunią, bierzmowaniem i zawarciem małżeństwa, a także aktywna działalność w pracy charytatywnej lub w innych przedsięwzięciach duszpasterskich.

Stałą formację nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. należy zlecić diecezjalnej komisji liturgicznej lub specjalnie do tego celu mianowanemu duszpasterzowi. Do ich zadań winna należeć organizacja kursów przygotowawczych u innych spotkań modlitewno-formacyjnych o zasięgu ponadparafialnym, a także troska o literaturę i materiały szkoleniowe, jak książki, skrypty, instrukcje, kasety video itp.

Koszty związane z kursem przygotowawczym i dalszą formacją pokrywają parafie.

II. POSŁUGA NADZWYCZAJNYCH SZAFARZY KOMUNII ŚWIĘTEJ PODCZAS MSZY ŚWIĘTEJ

Nadzwyczajny szafarz pomaga w rozdawaniu Komunii św., gdy przystępuje do niej większa liczba wiernych przy braku szafarzy, albo gdy szafarze ci są zajęci innymi czynnościami duszpasterskimi lub gdy udzielanie Komunii św. utrudnia im stan zdrowia albo podeszły wiek. Poza przypadkami choroby lub niedołężności odprawiający kapłan, a także koncelebransi, nie mogą wyręczać się posługą pomocników, sami nie rozdzielając Komunii św.

Liczba pomocników Komunii św. zależeć powinna od wielkości parafii i ilości odprawianych Mszy św. Pomocnik powinien usługiwać zasadniczo podczas jednej Mszy św. w ciągu dnia i mieć możliwość zastępstwa w wypadku choroby lub wyjazdu poza parafię.

Przed Mszą św. nadzwyczajni szafarze powinni przygotować naczynia z hostiami do konsekracji i ustawić je na kredensie. Gdy nie ma innych ministrantów, oni też zanoszą je na ołtarz w czasie przygotowywania darów.

Nadzwyczajni szafarze Komunii św., ubrani w alby, zajmują miejsce w prezbiterium lub tam, gdzie znajdują się inne osoby pełniące funkcje liturgiczne. W żadnym wypadku nadzwyczajny szafarz nie powinien podczas Mszy św. znajdować się w zakrystii.

Liturgiczną funkcję nadzwyczajny szafarz Komunii św. wykonuje w następujący sposób:

Podczas śpiewu „Baranku Boży” nadzwyczajny szafarz podchodzi do ołtarza i klęka na oba kolana z boku odprawiającego kapłana. O ile ze względów przestrzennych byłoby to niemożliwe, może uklęknąć z tyłu lub z przodu ołtarza. Po przyjęciu Ciała i Krwi Pańskiej, kapłan podaje Komunię św. pomocnikowi. Wypada, aby udzielił mu jej pod dwiema postaciami przez zanurzenie albo przez bezpośrednie picie z kielicha. Następnie podaje pomocnikowi naczynie z komunikantami i razem z nim przystępuje do rozdzielania Komunii św. Nadzwyczajny szafarz ukazuje każdemu z przyjmujących Komunię św. „nieco uniesioną Hostię mówiąc: CIAŁO CHRYSTUSA. Przystępujący do Stołu Pańskiego odpowiada: AMEN i trzymając pod ustami patenę, przyjmuje Sakrament” (WOMR nr 117). Po zakończeniu udzielania Komunii św. kapłan i pomocnik wracają do ołtarza. Kapłan znosi puszkę z Najświętszym Sakramentem do tabernakulum, po czym wraca do ołtarza i puryfikuje patenę i kielich. Jedynie w wyjątkowych wypadkach świecki pomocnik znosi puszkę z Najświętszym Sakramentem do tabernakulum, wówczas przed zamknięciem drzwiczek przyklęka na jedno kolano, następnie wraca na swoje miejsce. Jeśli zachodzi potrzeba, puryfikuje palce w naczyniu stojącym obok tabernakulum lub na kredensie. Wprowadzenie Ogólne do Mszału Rzymskiego nr 56 zaleca konsekrować hostie do Komunii św. na każdej Mszy św.: „Jest rzeczą bardzo wskazaną, aby wierni przyjmowali Ciało Pańskie z hostii konsekrowanych podczas tej Mszy św. , w której uczestniczą”. W wypadku rozdzielania Komunii św. również z puszek znajdującej się w tabernakulum przynosi ją na ołtarz kapłan w czasie śpiewu „Baranku Boży”, wyjątkowo czyni to pomocnik.

Nadzwyczajny szafarz może pomóc kapłanowi również podczas rozdawania Komunii św. pod dwiema postaciami, gdy jest ona udzielana w przypadkach przewidzianych przez prawo. Jeśli przyjmujący Komunię św. piją bezpośrednio z kielicha, wówczas pomocnik podaje kielich, mówiąc: KREW CHRYSTUSA, przyjmujący odpowiada: AMEN. Podczas picia z kielicha przyjmujący, jeśli potrzeba, „swymi rękami przysuwa sobie kielich do ust” (por. OWMR nr 244). Po przyjęciu Krwi Pańskiej nadzwyczajny szafarz ociera puryfikaterem zewnętrzną stronę kielicha. Natomiast jeśli Komunii św. pod obiema postaciami udziela się przez zanurzenie, wówczas pomocnik trzyma kielich, a kapłan (lub drugi pomocnik) naczynie z Hostiami i po zanurzeniu części Hostii w kielichu podnosi ją, mówiąc: CIAŁO I KREW CHRYSTUSA, przyjmujący odpowiada: AMEN.

Zgodnie z zasadą podziału funkcji w zgromadzeniu liturgicznym nadzwyczajny szafarz Komunii św. nie powinien z zasady pełnić innych posług liturgicznych, np. lektora, komentatora itp. Inną funkcję może pełnić wyjątkowo, gdy brak właściwych osób i ich czynności musiałby wykonać odprawiający kapłan.

III. POMOC W ZANOSZENIU KOMUNII ŚWIĘTEJ CHORYM

Do zasadniczych obowiązków nadzwyczajnego szafarza Komunii św. należy również pomoc w zanoszeniu jej chorym i niepełnosprawnym. W większych parafiach mogą być pomocnicy wyłącznie do Komunii św. chorych. Obowiązują jednak wobec nich te same kryteria doboru i te same warunki przygotowania.

W przeddzień Komunii św. pomocnik powinien odwiedzić chorego. W ramach duchowego przygotowania należy delikatnie zapytać chorego, czy pragnie przed Komunią św. przyjąć sakrament pokuty, jeśli tak, trzeba o tym powiadomić proboszcza. Takie odwiedziny będą potrzebne zwłaszcza w początkowym okresie zanoszenia choremu Komunii św. W czasie wizyty przygotowawczej, o ile zaistnieje taka potrzeba, należy poprosić domowników lub opiekunów chorego o odpowiednie przygotowanie mieszkania (stół nakryty białym obrusem, świece, krzyż, woda święcona, szklanka czystej wody do puryfikacji lub podania choremu).

Celem podkreślenia związku Komunii św. chorego ze sprawowaniem Eucharystii przez wspólnotę parafialną, wskazane jest, by nadzwyczajni szafarze otrzymywali Najświętszy Sakrament od celebransa pod koniec Mszy św. Przed końcowym błogosławieństwem kapłan przekazuje chorym za pośrednictwem pomocników specjalne pozdrowienie od wspólnoty.

Nadzwyczajny szafarz znosi Komunię św. do chorego w specjalnie do tego celu wykonanym naczyniu, umieszczonym w odpowiedniej bursie, którą zawiesza na szyi. Swoją posługę poza Mszą św. pomocnik pełni w ubraniu cywilnym, ale odświętnym i poważnym. Niosący Komunię św. w drodze nie rozmawia, ale w modlitewnym skupieniu uwielbia swego Pana i Boga.

Zwykły i skrócony obrzęd Komunii św. chorych udzielanej przez szafarza nadzwyczajnego znajduje się w księdze liturgicznej: Sakramenty chorych. Obrzędy i duszpasterstwo, (wyd. Księgarnia św. Jacka, Katowice 1978, s. 52-61). Inne śpiewy, teksty modlitewne i czytania biblijne można odpowiednio dobrać z tekstów liturgicznych danej niedzieli lub święta albo okresu liturgicznego.

Powyższa Instrukcja została zatwierdzona przez 248 Konferencję Plenarną Episkopatu Polski, obradującą w Łodzi w dniach 21-22 czerwca 1991 r.

+ kardynał Józef Glemp

Prymas Polski,

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

+ Tadeusz Rybak

Przewodniczący Komisji Episkopatu

do Spraw Liturgii i Duszpasterstwa Liturgicznego

(Konferencja Episkopatu Polski z 22 czerwca 1991 r.)

Oryginał dostępny -> TUTAJ